

Ik weet gewoon niet waar ik me het eerst over moet opwinden: dat hij me gekust heeft, dat hij me zomaar tutoyeert of dat ik ernaar hunker dat hij niet alleen mijn wang kust...

Zondag ben ik zoals elke week bij mijn ouders uitgenodigd voor de lunch. Ik ben absoluut mezelf niet. Sinds ik Andreas Lenzen heb ontmoet, heb ik nauwelijks nog geslapen.

Elke keer als ik mijn ogen sluit, voel ik zijn hand op mijn rug en zijn lippen op mijn huid. Als ik dan even indommel, om meteen weer wakker te worden, beeld ik me in dat ik zijn geur ruik.

Gelukkig is het me gelukt om me op een of andere manier door de rest van de werkweek heen te slaan zonder dat iemand iets heeft gemerkt. Ik was de hele tijd bang dat ik aangesproken zou worden op mijn gebrek aan concentratie, wat ik ontzettend vervelend zou hebben gevonden, omdat ik veel waarde hecht aan professionaliteit.

Ik vraag me voortdurend af waarom Andreas me bij hem thuis heeft uitgenodigd, en of het een doodgewone zakelijke afspraak is of dat ik het als een date moet beschouwen. Dat brengt me bij de volgende vraag: wat moet ik aan?

De stem van mijn moeder dringt tot me door. 'Is alles in orde, liefje?'

'Wat?'

Ze lacht zachtjes. 'Ik vroeg hoe het op je werk was. Maar geen bloederige details alsjeblieft.'

'Gewoon, zoals altijd,' mompel ik afwezig. Meestal mag ik

toch niet over lopende zaken praten, en mijn hoofd staat er helemaal niet naar om over mijn week te vertellen. ‘Waar is Katharina eigenlijk?’ vraag ik om de aandacht van mezelf af te leiden.

Prompt betreft het gezicht van mijn vader, en mijn moeder begint met haar vinger cirkeltjes op het spierwitte tafelkleed te tekenen. ‘Ze is naar een weekendworkshop om beter te leren dansen. Dit keer had ze het over een gebrek aan balans.’

De wanhoop in haar stem is duidelijk te horen. Maar ik kan het haar niet kwalijk nemen. Mijn zusje is de laatste tijd erg fanatiek en ze traint als een bezetene.

Afgelopen dinsdag was ze voor een dansauditie in Essen en daarna belde ze me moedeloos op, omdat ze ervan overtuigd was dat ze weer had gefaald. Het stomme is dat ze al aanbiedingen van andere ensembles heeft, maar ze wil per se naar Essen.

Na dat telefoontje ben ik op het krankzinnige idee gekomen om de artistiek directeur van het theater om te kopen. Ik slik moeizaam als mijn vader zijn keel schraapt en zegt: ‘Dansen is altijd nog beter dan... Ik kan die eeuwige teleurstellingen niet meer verdragen.’

Er valt een akelige stilte, tot ik zeg: ‘Misschien wordt ze dit keer aangenomen.’

‘Hopelijk,’ antwoordt mijn moeder, maar ze klinkt niet erg overtuigd. Ik wil haar graag geruststellen en haar toevertrouwen dat ik een plan heb om Katharina te helpen, maar dat moet mijn geheim blijven.

Weer kijk ik tersluiks op de grote klok aan de muur van de eetkamer. Over precies zes uur moet ik bij Andreas Lenzen zijn. Elke keer als ik daaraan denk, kan ik bijna niet meer slikken en voel ik een nerveuze spanning in mijn maag.

Even later neem ik afscheid van mijn ouders. Ik weet nog steeds niet wat ik aan zal doen, en ik wil in geen geval te laat komen.

Zenuwachtig zit ik in mijn auto. Ik kan me er gewoon niet toe zetten om uit te stappen. Gelukkig ben ik veel te vroeg van huis gegaan en heb ik nog tijd genoeg om mezelf tot de orde te roepen en moed te verzamelen.

Andreas heeft gezegd dat ik op zijn oprit mag parkeren, maar ik zet de auto liever een eindje verderop op straat. Dan is het ook niet zo pijnlijk dat ik nog een poosje blijf zitten, hoewel ik me niet kan voorstellen dat hij niets beters te doen heeft dan uit het raam kijken om te zien of ik er al aan kom.

Inmiddels heb ik spijt van mijn outfit. Hoe kwam ik erbij om dit korte jurkje en die hoge hakken te kiezen? Als Andreas Lenzen me ziet, denkt hij vast en zeker dat ik een dom gansje ben dat hem wil verleiden.

Thuis leek dit jurkje volwassen en beschaafd sexy, maar nu trek ik aan de zoom alsof ik zo de rok langer kan maken. Als ik sta, danst de stof om mijn knieën, terwijl het strakke bovenlijfje met het diepe decolleté als een tweede huid om mijn lichaam sluit.

Mijn haar heb ik zoals gewoonlijk opgestoken in een elegante knot boven op mijn hoofd. Verder heb ik mascara op mijn wimpers aangebracht en een vleugje lipgloss op mijn lippen. Voor meer verfraaiende accenten kan ik te slecht met make-up overweg en voordat ik mezelf belachelijk maak met

verkeerd aangebrachte rouge laat ik het liever helemaal achterwege.

Mijn handen trillen licht als ik mezelf eindelijk overwin en uitstap. Het portier valt achter me dicht en ik krimp in elkaar bij het geluid.

Voor de laatste keer maan ik mezelf tot kalmte, en loop ik vastberaden over straat. Ik ben in een heel goede buurt aan de rand van de stad Essen. Hier zijn de huizen groot, de tuinen enorm en de opritten ongelooflijk lang.

Omdat de kleine ijzeren poort naast het grote hek openstaat, hoef ik niet aan te bellen en in de intercom te hakkelen. In mijn tas zit mijn laptop met een verzameling van Katharina's beste optredens. Hopelijk kan ik de artistiek directeur daarmee overtuigen.

Als ik hem al in de deuropening zie staan, schrik ik zo erg dat ik bijna struikel.

Hij fronst zijn voorhoofd. 'Ik had toch gezegd dat je op de oprit kon parkeren, Marlene?'

Ik vind het prettig zoals hij mijn naam zegt, en toch kruipt er bij de vertrouwde klank een rilling over mijn rug.

Omdat ik niet weet wat ik moet zeggen, volsta ik met een eenvoudig 'Goedenavond'. Van een kniebuiging kan ik mezelf nog net weerhouden.

Wat heeft deze man toch, dat hij me zo uit mijn evenwicht brengt? In de rechtbank ontmoet ik aan de lopende band mensen die, om het zo maar te zeggen, in de pikorde boven mij staan, en toch is Andreas Lenzen op een of andere manier anders. In zijn gezelschap voel ik me alsof ik op een dun laagje ijs balanceer en ik heb geen idee waar dat aan ligt.

Zijn gezicht ontspant, en hij laat me binnen. Als een volmaakte gentleman neemt hij mijn jas aan en hangt hem op

aan de kapstok die onopvallend in een nis in de muur is aangebracht.

Geïmponeerd kijk ik om me heen. Het huis is nog veel groter dan ik vanaf de straat had aangenomen. Je zou het bijna een landgoed kunnen noemen.

Andreas neemt me op en er speelt een geamuseerde trek om zijn mond. ‘De familie van mijn ex-vrouw zit er warmpjes bij. Het huis hoorde bij de financiële regeling.’

Ojee. Wat moet ik nu zeggen, nadat hij me net onverbloemd heeft meegedeeld dat hij gescheiden is? ‘Het is echt indrukwekkend.’

Hij knikt. ‘En vol herinneringen.’ Zijn blik dwaalt naar de brede wenteltrap en heel even glijdt er een niet te doorgronden uitdrukking over zijn gezicht. Dan glimlacht hij tegen me. ‘Zullen we?’

Ik volg hem naar het volgende vertrek – de eetkamer zo te zien. Hier staan donkere, zware meubelen en aan de lange tafel is ruimte voor tien stoelen. Ik heb de indruk dat ik me in een chic herenhuis bevind en voel me helemaal niet op mijn plek. Onwillekeurig vraag ik me af of zijn slaapkamer ook zo donker is ingericht. Mijn wangen worden rood.

‘Wil je iets drinken?’ vraagt hij. ‘Je ziet er verhit uit.’

Zijn stem haalt me uit mijn overpeinzingen. Zouden mijn gedachten op mijn voorhoofd geschreven staan, vraag ik me verschrikt af. Ik verman me. ‘Graag. Gewoon water, alsjeblieft, zonder koolzuur.’

Hij levert geen commentaar op mijn simpele verzoek, maar maakt alleen een lichte buiging voordat hij door een van de deuren verdwijnt.

Ik ontspan mijn schouders een beetje en kijk wat relaxter om me heen. Boven een sidetable hangt een origineel olieverf-

schilderij. Ik zit er nog steeds naar te kijken als Andreas terugkomt. ‘Dat is mijn familie – mijn ouders, mijn grootmoeder en alle kinderen, ik zit daar.’

Hij staat nu vlak achter me. Weer ruik ik zijn geur, en ik voel zijn lichaamswarmte, die me vertelt dat er nog maar een paar centimeter ruimte tussen ons is. Ik durf me niet te verroeren.

Dan is het moment voorbij en zegt hij: ‘Zullen we gaan zitten? Ik heb trouwens een eenvoudige maaltijd voorbereid en geen compleet diner. Het is immers geen formele afspraak.’ Weer glimlacht hij die glimlach die zijn ogen niet bereikt en die maakt dat hij er een beetje berekenend uitziet.

Ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat hij een plan heeft waarin ik een of andere mij onbekende rol speel.

De tafel is voor twee personen gedekt op tegenover elkaar liggende plaatsen. Eenvoudig wit servies en zilveren bestek, dat helemaal niet in deze kamer past. Deze omgeving vraagt juist om buitensporige decoratie, maar ik ben blij dat Andreas zich daar niets van aantrekt, want ik voel me al ongemakkelijk genoeg.

Ik wil niet langer besluiteloos blijven staan, trek een van de stoelen achteruit en ga zitten. Eigenlijk heb ik geen trek. Het voorstel dat ik mijn gastheer wil doen houdt me continu bezig. Het liefst zou ik alleen even met hem praten en dan weggaan.

‘Neem me niet kwalijk, maar ik ga het eten even halen. Ik hoop dat je van risotto houdt.’

Tot zover mijn wens om zo snel mogelijk te vertrekken. Hij zet al een bord voor me neer en er stijgt een verleidelijke geur op naar mijn neus.

‘Dit is een paddenstoelenrisotto, op smaak gebracht met truffelolie,’ vertelt hij.

Stijfjes antwoord ik: ‘Klinkt goed.’ Waarom kan ik me niet ontspannen? Dat verandert pas als ik de eerste hap neem. Het eten is goed – meer dan dat zelfs: het is voortreffelijk. Ik moet me beheersen om niet te schransen.

Een poosje is het stil in de eetkamer, op het tikken van de grote staande klok na. Intussen pieker ik me suf over onschuldige gespreksonderwerpen, maar er wil me gewoon niets te binnen schieten. Ook Andreas zwijgt. Af en toe voel ik zijn ogen op me rusten, maar ik vermijd het angstvallig om op te kijken. In plaats daarvan geniet ik van het verrukkelijke eten.

‘Het is echt erg lekker.’ Tot mijn eigen verrassing ben ik ten slotte de eerste die iets zegt.

‘Dank je. Vertel me eens over je zus,’ verzoekt hij.

Eerst weet ik niet waar ik moet beginnen, maar dan stromen de woorden gewoon over mijn lippen. Hij luistert aandachtig terwijl ik over Katharina’s passie vertel. Ik bewonder mijn zusje erom dat ze zich zo volledig voor iets kan inzetten. Zo gedreven ben ik absoluut niet. Ik doe meestal maar gewoon wat van me verwacht wordt.

Natuurlijk ben ik ook wel eens enthousiast over het een of ander, maar zo totaal ergens voor gaan als zij, zo koppig vechten en een idealistische droom nastreven – dat is niets voor mij.

De artistiek directeur glimlacht tegen me en ik haal mijn laptop uit mijn tas, zodat ik hem een paar opnamen kan laten zien. Zwijgend en geconcentreerd bekijkt hij ze.

De laatste video is allang afgelopen, maar hij zegt nog steeds niets. Hij steunt met zijn ellebogen op tafel en met zijn vingers tikt hij in een hypnotiserend ritme tegen zijn lippen.

Hoe langer hij zwijgt, des te nerveuzer ik word, hoewel ik normaal gesproken eerder een rustig type ben. Vindt hij mijn

zusje niets? Staat haar dansen hem niet aan, of is er iets anders?

De seconden lijken eindeloos langzaam te verstrijken en als ik het niet meer uithoud, hoor ik mezelf zeggen: 'Natuurlijk zou het veel voor me betekenen als mijn zusje in het ensemble wordt opgenomen. Als tegenprestatie wilde ik voorstellen het theater financieel te ondersteunen.'

Mijn hart bonst achter in mijn keel en mijn mond is kurkdroog. Nu heb ik het gezegd en is er geen twijfel meer mogelijk over mijn bedoelingen. Ik lik met het puntje van mijn tong over mijn lippen en laat mijn blik op Andreas rusten.

Hij kijkt me aan en glimlacht. 'Ik denk niet dat dat nodig is,' zegt hij langzaam.

Ontzet omklem ik de leuning van mijn stoel. Dat was het. Alle moeite was dus voor niets. Ik wist meteen al dat het geen goed idee was. Wat had ik ook in mijn hoofd gehaald?

'Je zus mag nog eens een dansauditie komen doen, maar je geld wil ik niet.'

Voordat mijn gezonde verstand me kan tegenhouden vraag ik: 'Wat wil je dan wel?' Ik ben meteen kwaad dat ik hem als vanzelf tutoyeer, terwijl ik me juist had voorgenomen om dat niet te doen.

Hij trekt zijn mondhoecken wat op en zijn ogen fonkelen tevreden. 'Jou.'

Het is maar goed dat ik zit, anders zou ik waarschijnlijk omgevallen zijn. Zijn antwoord beneemt me de adem, maar tegelijkertijd ben ik ervan overtuigd dat ik het verkeerd heb verstaan. Ik moet een keer slikken. Dan kijk ik hem recht aan. 'Hoe moet ik dat opvatten?'

Zijn glimlach wordt breder. 'Ik denk dat je dat heel goed weet.'